

Me ne frego.

Autor: Karel Veliký

Když v roce 1949 vznikla Německá spolková republika (NSR), poválečný partyzánský odboj, jak jej líčí například film Larsa von Triera *Evropa* (1991), údajně ještě zcela neutichl. Proslýchalo se, že lidé okolo Bruderschaftu (spr.: Europäische Bruderschaft Deutscher Nation) spjatého se jménem **Alfreda Franke-Gricksche** prováděli „pod vlajkou“ **European Liberation Front** (Evropská fronta osvobození) drobné sabotáže a jiné záškodnické akce proti vojenským cílům amerických okupantů ještě v první polovině 50. let. Rozsáhlou protiamerickou propagandu vedla ostatně **Sozialistische Reichspartei** (Socialistická říšská strana), což ji ve volbách do zemského sněmu v Dolním Sasku vyneslo téměř 11% všech odevzdaných hlasů a tím 15 mandátů, takže ji spolkovní ústavní soud hned příští rok raději zakázal.

V době „hospodářského zázraku“ jakékoliv známky ozbrojeného odporu zmizely a s nimi i pověsti o něm. Teprve v první polovině 70. let německá policie pozatýkala skupinu pětadvaceti mladíků, kteří se v květnu 1972 sdružili do **Nationalsozialistische Kampfgruppe Großdeutschland** (NSKG), patrně pod vlivem tehdejší úspěšné kampaně Rote Armee Fraktion (Frakce Rudé armády). Na rozdíl od radikálně levicových revolucionářů byli tito „vykonavatelé Vůdcovy závěti“ odhaleni ještě v říjnu téhož roku ve „stadiu příprav“, tedy před uskutečněním první akce. Byly u nich však zajištěny zbraně, výbušniny a „dokumenty“ svědčící o „plánování a organizování politicky motivovaného násilí“. Stalo se tak po zářijovém „olympijském masakru“ v Mnichově, kdy německá policie pracovala s plným nasazením, a členové NSKG prý potvrdili, že měli kontakt na OOP (Organizaci pro osvobození Palestiny), resp. Fatah.

V roce 1974 vznikla Wehrsportgruppe „Hoffmann“ (Branně-sportovní skupina Hoffmann) nazvaná podle svého vůdce Karl-Heinze Hoffmanna. Její členové se o víkendech cvičili v partyzánském způsobu boje a jejich počet dosáhl v roce 1980, kdy byla vládou zakázána, až čtyř set členů (jiný zdroj uvádí sotva stovku).

Hoffmann Truppe

Byli mezi nimi i Gundolf Köhler, který v roce 1980 uskutečnil sebevražedný pumový atentát na mnichovském Oktoberfestu, při němž třináct lidí usmrtil a tři sta poranil, a Uwe Behrendt, který ještě koncem téhož roku zastřelil židovského nakladatele Shlomo Levina a jeho životní družku Fridu Poeschkovou. V obou případech se však jednalo o akce individuálního rozhodnutí s nejasnými motivy (nebo dokonce o nešťastnou náhodu, neboť Köhlerovi bomba explodovala v rukou), proto Hoffmannovu polovojenskou organizaci nemohla německá justice kvalifikovat jakožto „teroristickou“.

„Wir maschieren gegen den Geist der Zeit...“, aneb Wehrsportgruppe Hoffmann v ulicích.

K tomu došlo u jiných „skupin branných sportů“. „Bückenburgský proces“ vedený v roce 1979 proti různým „Kampfgruppe“ Kühnenovy Aktionsfront Nationaler Sozialisten (Akční fronta národních socialistů, ANS) a Viking-Jugend, jako byly Wehrsportgruppe Rohwer, Wehrsportgruppe Wehrwolf a další, ještě fantomatičtější „buňky“, odsoudil tyto „severské vlkodlaky“ (Manfred Börm, Lothar Schulte, Lutz Wegener, Uwe Rohwer a Klaus-Dieter Puls aj.) za bankovní loupeže, krádeže zbraní ze základen NATO a ozbrojená přepadení s následkem smrti v letech 1977/78 k vysokým nepodmíněným trestům. Bylo to poprvé, kdy byli lidé z německé krajní pravice uznáni vinni z „teroristického spolčování“ v plném rozsahu obvinění.

Snímek z happeningu ANS. Michael Kühnen druhý zprava.

Jinou průchozí organizací mladých militantů bylo Volksozialistische Bewegung Deutschlands/Partei der Arbeit (VSBD/PdA). Z jeho řad vyšel např. Frank Schubert, skorojmenovec slavného skladatele, který se v roce 1980 na útěku po přepadu banky (neboť „samofinancování“ na úkor nepřítele je důležitým zákonem každého diverzního boje!) dostal do přestřelky se švýcarskými celníky, přičemž dva z nich zabil a dva těžce zranil. Sám Schubert spáchal následně sebevraždu. Kameraden Kurt Wolfgram a Klaus-Dieter Hewicker spolu se svou novomanželkou Christine (která se později kála ze svých hříchů v knize *Die Aussteigerin. Autobiografie einer ehemaligen Rechtsextremistin*, Acabus Verlag 2012) se i tak rozhodli v činnosti pokračovat a coby „Schwarze Front: Kommando Frank Schubert“ se v září 1981 přihlásili k ozbrojenému přepadení pobočky Nassauské spořitelny ve Westerwaldu, odkud si odnesli přes 70 tisíc marek.

***Lange lebe die Revolution!
Um 8.02 h des 23.9. wurde in Rennerod/Westerw.
die Nassausche Sparkasse um 72.000 DM beraubt.
Der Kampf geht weiter!
– Schwarze Front –
Kommando Frank Schubert***

Když se však o měsíc později Wolfgram se čtyřmi kamarády pokusil pod názvem „Gruppe Omega“ (tento nic neříkající název byl zvolen záměrně, poněvadž jej nelze zařadit napravo ani nalevo) o bankovní loupež přímo v Mnichově, čekala na ně už zásahová jednotka SEK

(Sondereinsatzkommando).

Členové skupiny Klaus Ludwig Uhl (24 let), Kurt Wolfram (21), Peter Fabel (22), Francouz Pascal Colleta (20) a Peter Hamberger (19) začali okamžitě – tak jako RAF – střílet a stačili použít i ruční granát. Jeden z policistů byl těžce zraněn, v odvetné palbě pak zahynuli dva prvně jmenovaní a těžce raněn byl i Fabel. Krátce na to byl zatčen čtyřiapadesátiletý **Friedhelm Busse**, předseda VSBD/PdA, v jehož garáži byly nalezeny další zbraně a trhaviny. Soudní vyšetřování ukázalo, že v jeho bytě byl přepad naplánován. Takto získané peníze měly být použity k financování stranického tisku a propagandy.

*„Radši budu žít den jako lev, než tisíc let jako ovce v tomto státě!“
Friedhelm Busse*

Busse a jeho lidé (ne víc než 200) ideově navazovali na strasserovskou **Schwarze Front** (Černou frontu), mnozí z mladých (Junge Front, JF) však nesdíleli jeho „zastaralý antikomunismus“ a byli připraveni jednat „proti kapitálu a sionistům“ s podporou Východu či některých zemí třetího světa (tak jako to zkoušeli a prakticky prováděli už Franke-Gricksch, Yockey a Thiriart, jakož i někteří bývalí esesmani v Egyptě a jinde).

„Celá Evropa, od Stockholmu až po Neapol, se musí do 48 hodin dozvědět o každém zabitém Američanovi. Evropská jednota se uskuteční, až bude v každém koutu Evropy zabito dvě stě tři sta amerických okupantů. Pak už nebude cesty zpět“. Jean Thiriart v 60. letech o své vysněné „evropské brigádě“ a jejích partyzánech.

Tisk po odsouzení Busseho a jeho „soukmenovců“ k mnohaletému žaláři konstatoval, že iniciativa měla „nebezpečně mezinárodní rozměr“: Gruppe Omega byla totiž ustavena v Paříži a akce se účastnil příslušník francouzské *Fédération d'action nationale et européenne* (FANE) Marka Fredriksena (cirka 50 až 100 militantů a tři tisíce sympatizantů – odběratelů časopisu *Notre Europe*). Zázemí členům VSBD/PdA poskytoval také *Vlaamse Militanten Orde* (VMO) v Belgii.

Manželům Hewickerovým, kteří s Wolfgramem provedli výše zmíněný přepad spořitelny v Rennerodu ve Westerwaldu byla přičtena ještě účast na pumovém atentátu před synagogou v Antverpách, při němž dva Židé zemřeli, sto lidí bylo zraněno. Kromě samofinancujících akcí plánovala prý Gruppe Omega likvidaci některých státních úředníků a jiných „kolaborantů a zrádců“.

Jako vyloženě gerilovou iniciativu osnoval své **Deutschen Aktionsgruppen** v roce 1980 i **Manfred Roeder**. Po opakovaném soudním stíhání a odsouzení za propagaci „NS“ vstoupil do ilegality, na cizí pas odcestoval do zahraničí, načež obdržel politický azyl v Íránu. Záhy se však tajně vrátil do Německa, aby pokračoval v boji „ozbrojenou propagandou“. Se třemi spolubojovníky opakovaně barvou, třaskavinami a molotovy útočili na cíle symbolizující systém: stánky s pornografií, výstavu o holocaustu, volební plakáty, památník „nacistických zločinů“, azylové domy apod. V jednom z nich přišli o život dva Vietnamci. V roce 1982 byl Roeder odsouzen k třinácti letům vězení; podmíněně byl propuštěn o osm let později.

Manfred Roeder (vlevo v brýlích) v r. 1982 během přestávky u soudu.

Nejaktivnější pravou podzemní organizací z tohoto období byla Hepp-Kexel-Gruppe nazvaná vyšetřovateli podle svých zakladatelů: Odfrieda Heppa, který s Hoffmannovou „Wehrsportgruppe Ausland“ získal základní bojový výcvik a zkušenost v Libanonu po boku milicionářů z tzv. křesťanské falangy (Katáib), a Waltera Kexela, bývalého člena Busseovy VSBD/PdA.

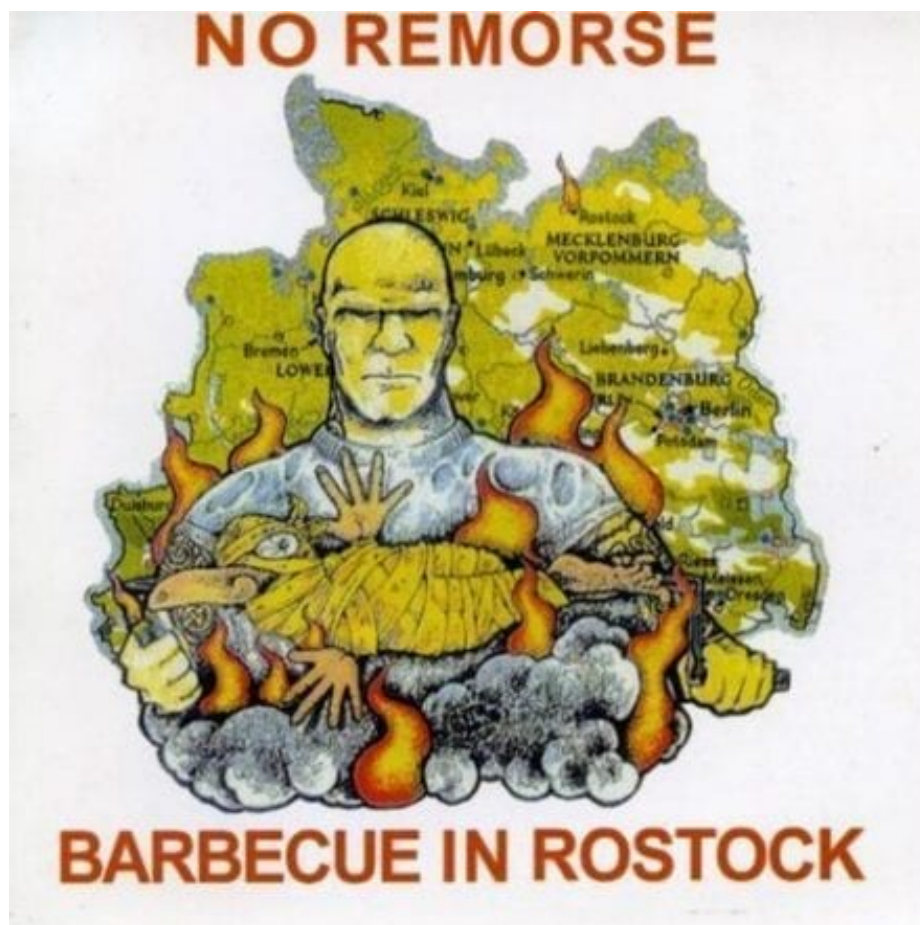
Nováčky pózuji v rozděleném Bejrútu. První zleva Hepp, druhý

zprava Hamberger.

Ideově se opět hlásili k socialismu bratří Strasserů a „protiimperialistickému národně-osvobozeneckému boji“. Oba s několika spolubojovníky provedli v průběhu roku 1982 pět úspěšných bankovních loupeží, aby takto získané prostředky investovali do pečlivé přípravy a provedení čtyř pumových atentátů proti vozidlům americké armády ze základen v NSR. V únoru následujícího roku byli i tito militanti pozatýkáni, uprchnout se podařilo pouze Heppovi, který byl v jiné souvislosti (na základě kontaktů se zástupci Palestinské fronty osvobození Mahmúda Abbáse, PLF) zadržen až o dva roky později ve Francii a posléze předán do Německa. Když Palestinci následně unesli italskou výletní loď a výměnou za svá rukojmí požadovali propuštění vězněných členů PLF, bylo na jejich seznamu i Heppovo jméno...

*

V článku jsme chtěli podat stručný výčet plánovaného, kulturně-politicky motivovaného „neúčastného násilí“ za čtyřicet let trvání NSR. Pominuli jsme tedy všechny incidenty mající ráz „kmenových“, „klubových“ či „knoflíkových válek“ skins, ultras a jiných výtržníků, jakož i „lidové slavnosti“ na způsob lynče a pogromu (největší se odehrály až po sjednocení Německa v Hoyerswerdě a Rostocku v letech 1991/92).

Prostořeká propaganda skinheads.

Na závěr však musíme zdůraznit nemalou úlohu demoliberalního státu v uvedeném výčtu. Od Francouzské revoluce patří k běžné metodě každé politické policie, že skutečnou i potenciální opozici nejen sleduje („monitoruje“ v dnešní hantýrce), ale také sama rozvíjí, postrkuje, ba řídí, k čemuž ji vede jak snaha po co nejúplnější kontrole, tak sebezáchovný zákon každé instituce, kam spadají i ryze osobní motivace. Nejinak tomu bylo a je i v poválečném Německu.

Téměř všichni výše uvedení byli buď od počátku sledováni, postrkováni, ba řízeni, anebo své akce provedli s vědomím a souhlasem příslušných úřadů! I když třeba ne vždy tak otevřeně, jako v případě tzv. „Otte-Gruppe“: Když Paul Otte, obžalovaný z terorismu, před soudem v únoru 1981 prohlásil, že „kdyby ho kontrarozvědka prostřednictvím svého konfidenta nepodněcovala, tak by tu neseděl“, soud mu dal za pravdu. Neboť to byl Hans-Dieter Lepzien, muž č. 2 Otteho skupiny, kdo ho na popud svých nadřízených, s jejich vědomím a souhlasem, „vyhecoval“ k akci, obstaral potřebný „materiál“ a nakonec sám také jeden ze dvou „odpálil“ (šlo o dva „demonstrativní výbuchy“ u cizineckých úřadů, bez ztrát na životech, hmotná škoda nepřekročila 5 tisíc marek). Jako většina jemu podobných taxikář Lepzien prý nezrazoval své *Kameraden* ani tak pro tu trochu peněz navíc, jako pro pocit důležitosti, který

coby „obyčejný kočí“ jinak postrádal. K Ottemu se přidal („krycí jméno“ Armin), jak konstatoval soud, zase „z velikášství“.

V této souvislosti je pak nezbytné zmínit i monstrpřípad „Nationalsozialistischer Untergrund“ (Nacionálně-socialistické podzemí) z minulého desetiletí. Kolem trojice Uwe Mondlos, Uwe Böhnhardt a Beate Zschäpeová, údajně zodpovědných za tzv. „kebabové vraždy“, se totiž různých konfidentů neboli „důvěrníků“ během let pohybovalo až čtyřicet (!) a ve styku s kontrarozvědkou byla po určitý čas i sama Zschäpeová! Více se (možná) dozvíme letos na podzim: soud s „nevěstou“ má pokračovat v září.

Idealisté všeho druhu, prostí i komplikovaní, chytrí i hloupi, se tak stávají nástrojem demokraturního politikaření různých „Sobotků“ a „Kalousků“ nebo, ještě hůř, nástrojem ambicí jednotlivých „tajných“. Viz zdejší hokuspokusy s „White Justice“ nebo „Síť revolučních buněk“ (SRB).

Manipulace kontrarozvědky s odbojovou skupinou mistrně ukazuje palestinský film **Omar** (2013, r. Hany Abu-Assad).

Poznámka:

Podrobněji k tématu **Wer war die Braune RAF 1978-1982 eigentlich, und woher kam sie?**: o možných vlivech amerického Gladia a východoněmecké Stasi; různé vzpomínky zúčastněných - např. podle Hoffmanna udavačem Gruppe Omega nebyl nikdo zvenčí, ale zevnitř - devatenáctiletý Peter Hamberger...